חשבון נפש

חוויותי משנת שירות בבית ספר שדה

אמיר פלג, שנת שירות, בית ספר שדה גליל

פעמים רבות במהלך השנה חקקתי בראשי רגעים שנראו לי כנקודת ציון, מפנה, או אירוע מכונן בשנת השירות. רגעים כמו היום הראשון בבית ספר שדה, כמו ההדרכה הראשונה, וכמו היום שבו הבנתי שחצי מזה כבר מאחורי.

בזיכרוני, חודשי יוני – יולי יחרטו כתווים האחרונים ביצירה רבת המשתתפים שהיא בית ספר שדה גליל. הם מסמלים את תקופת העזיבות – תחילה של חברי לקומונה, עזיבה שהותירה את הדירה הרבה יותר גדולה – ולאחר מכן של רוב החיילות שלנו. נשארנו קוורטט, שבמהרה הפך לטריו (דניאל האמיצה נשלחה למקלטים בדרום).

עבודה מבורכת. צוות גליל 2013-2014
צילום- ליאור רגב

גל הפרידות השאיר הרבה מקום למחשבות, וההכרה שגם אני מתקרב לקו הסיום חיזקה את הרצון לעבד את החוויות שעברתי. מהנקודה שבה אני עומד כעת, אני מסוגל להפריד את השנה לשני מישורים, החופפים זה לזה במידה רבה: האחד הוא המישור האישי, שבו נפתחו עייני לעולם מורכב ומגוון, ושבו רכשתי מחדש כלים שימושיים כמו היכולת להתפעל ולהתרגש. השני הוא המישור ההדרכתי, שבו הייתי מיסיונר של טבע, ושבו העברתי הלאה רעיונות שעלו בי במישור האישי.

בעבודה החינוכית האינטנסיבית שלנו, שמאופיינת במפגשי "אינסטנט" קצרים, קשה מאוד למדוד הצלחה – ובטח שלטווח הארוך. חוויתי נקודות שיא במהלך השנה, שבהן הרגשתי שהשפעתי על הראייה וצורת החשיבה של חלק ממודרכיי. הייתי רוצה מאוד לדעת שהניצוץ שהדלקתי בחלק מהילדים שעברו תחתי עדיין בוער. אני רוצה להאמין שכן.

לעומת זאת, השינויים שעברתי במישור האישי הרבה יותר ברורים לי. העיסוק השוטף בטבע ובשמירת טבע חיזק אצלי את המודעות לנושאים סביבתיים והקנה לי בסיס יציב להתעסקות בהם. רכשתי כלים רבים וחיזקתי תכונות כגון חשיבה ביקורתית.

כך עולה בי ההבנה, שהמטרה של שנת השירות בחברה להגנת הטבע היא אינה לספק מדריכים טובים, ושגדולתו האמתית של בית ספר שדה גליל היא היכולת שלו להטמיע במדריכיו את אהבת הטבע, ולעצב אנשים ערכיים, ביקורתיים, בעלי בסיס ידע רחב וראייה אקולוגית, שבעתיד יוכלו לקחת חלק במאבקים גדולים על הטבע שלנו.

קומונת גליל 2013-2014
צילום- רועי גרנות